

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 15 јун 2013 07:06

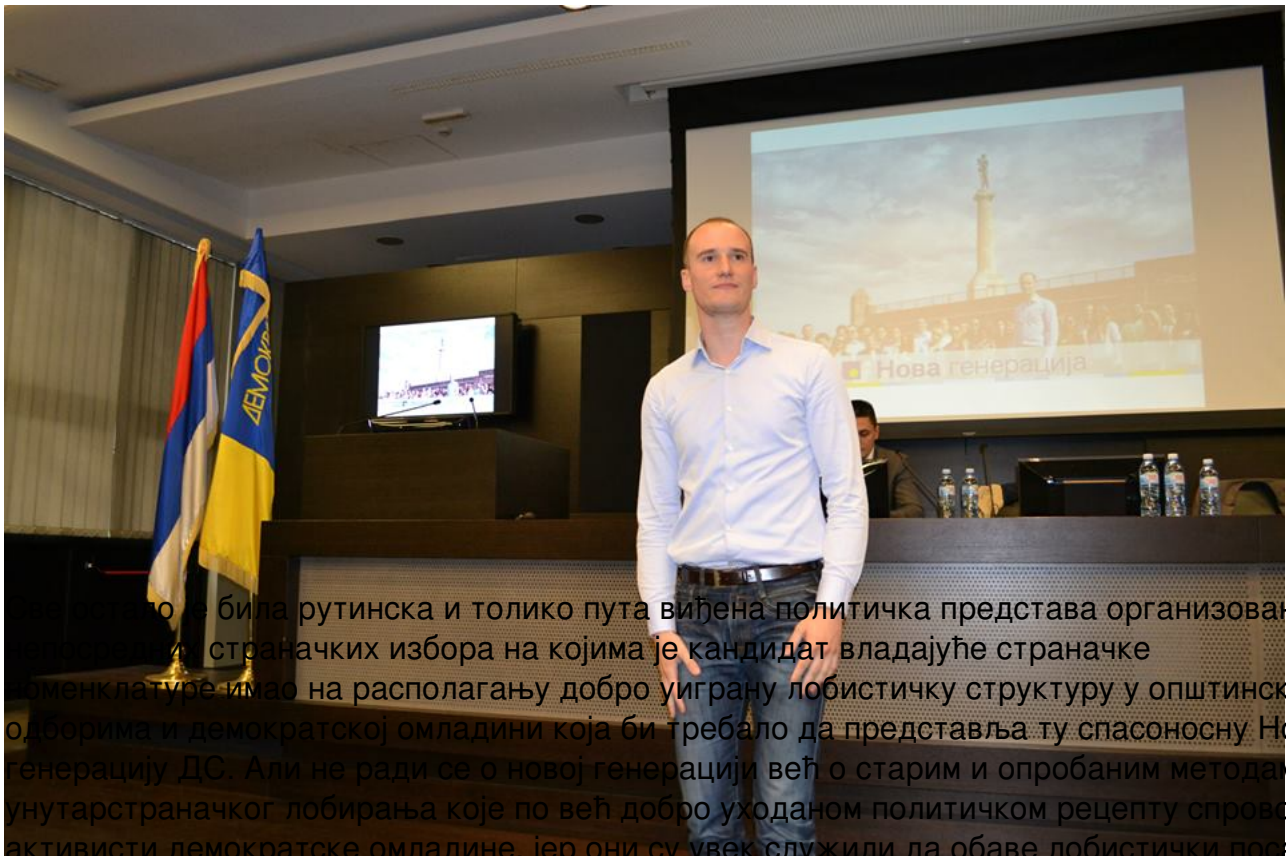
Изборима за председника и чланове сталног састава Градског одбора Демократске странке завршена је после годину дана од губитка парламентарних и председничких избора још једна етапа консолидације нове руководеће номенклатуре у овој политичкој организацији. Иако се након изборне скупштине тврдило да је коначно завршен процес унутарстраначких демократских реформи, очигледно је да се у олигархијском устројству и функционисању у Демократској странци није ништа озбиљније и далекосежније променило. И о томе сведоче и ови избори за београдски одбор који су показали сву тврдокорност успостављених клијентелистичких и олигархијских односа који су главна брана у ревитализацији ове странке. При томе се и даље посебно истиче да су непосредни избори и више кандидата у ДС-у врхунац остварене демократичности у нашем страначком животу. Заборавља се да непосредни страначки избори нису никакав посебан политички циљ већ су они само демократско средство које омогућује да се остварују демократски принципи и активира страначко чланство које је већ дуже време апсолутно маргинализовано и без икаквог реалног утицаја на вођење и остваривање страначке политике.

Протекла унутарстраначка кампања за ове изборе у Градском одбору ДС показала је сву ограниченост процеса реформи и недостатак њене дубље и радикалније демократизације. На делу је и даље затвореност олигархијских и клијентелистичких структура, што се могло видети и у начину на који се кроз постојећу страначку номенклатуру фаворизовао представник тзв. Нове генерације ДС, кандидат целе једне генерације која не сме да дозволи да промене у овој странци стану, а при томе су они најважнији гарант да ће се остваривати даље реформисање деловања и унутрашње организације. И то све остаје на нивоу пригодних изборних обећања, а унутрашњи живот странке је сведен на учвршћивање постојеће страначке олигархије. Колики је утицај и значај предности који један од кандидата добија када се јавља као представник

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 15 јун 2013 07:06

руководеће страначке структуре, показују и унутарстраначке анализе које су пружиле увид да је предност представника Нове генерације Б. Божовића један према три, и то међу челним људима општинских одбора који имају одлучујућу улогу у страначком лобирању и у опредељивању страначког чланства. И не само то, било је сасвим очигледно да је некадашњи председник омладине ДС добио њихову безрезервну подршку, али је такође јасно да је после „великодушног“ одустајања Шапића из изборне трке (имао је подршку 13 општинских одбора и пре него што је његова кандидатура ушла у процедуру) постао кандидат Драгана Ђиласа и садашњег страначког руководства.

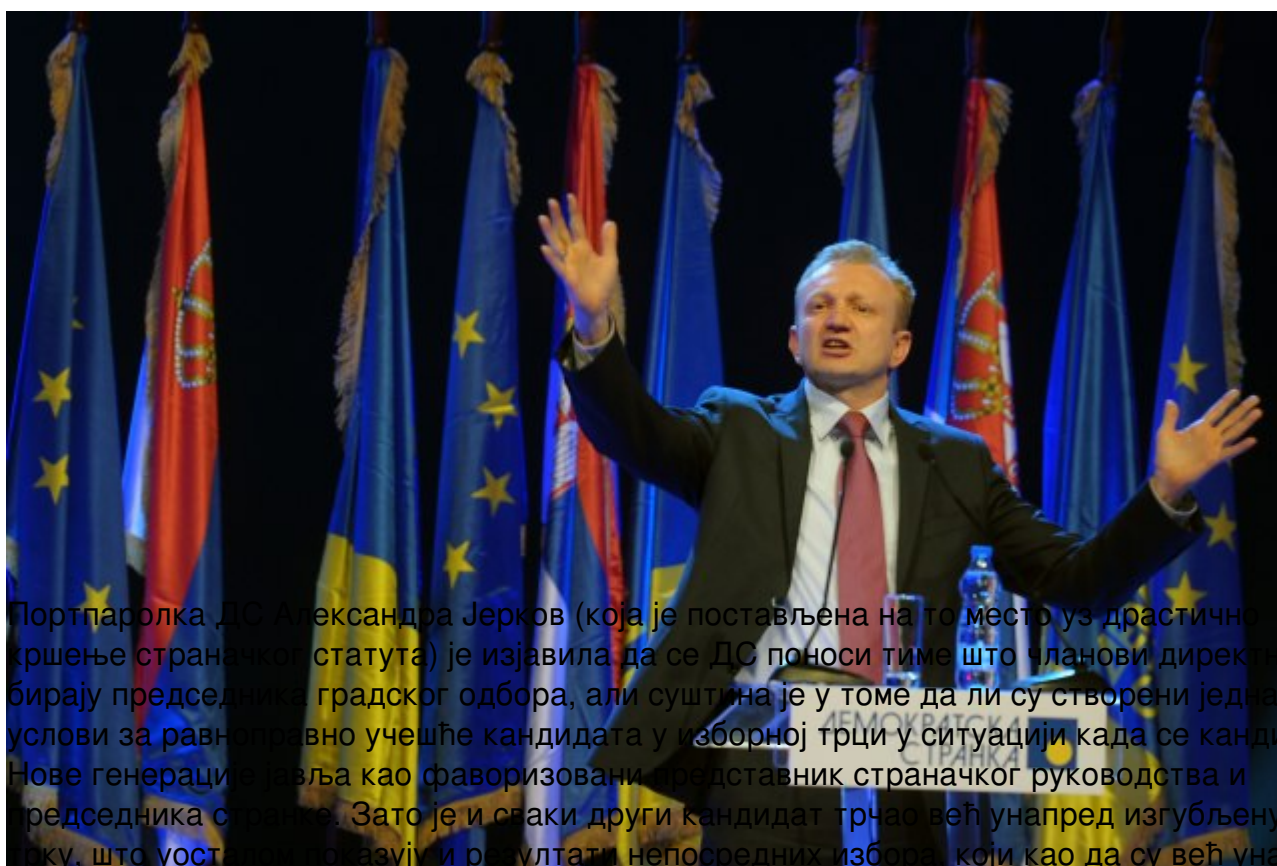

Иако је била рутинска и толико пута виђена политичка представа организовања страначких избора на којима је кандидат владајуће страначке номенклатуре имао на располагању добро уиграну лобистичку структуру у општинским одборима и демократској омладини која би требало да представља ту спасоносну Нову генерацију ДС. Али не ради се о новој генерацији већ о старим и опробаним методама унутарстраначког лобирања које по већ добро уходаном политичком рецепту спроводе активисти демократске омладине, јер они су увек служили да обаве лобистички посао за новог страначког вођу и успостављање и учвршћивање његове номенклатуре.

Тако смо добили само привид непосредних избора, а у суштини на делу су и даље оне исте паукове мреже страначке олигархије, али сада само подмлађене. Јасно је да се Нова генерација ДС регрутује из постојеће структуре партијских апаратчица који су само израз немоћи ДС да мења свој досадашњи начин деловања у којем су фаворизована послушност и верност страначком вођи, а изостајао је демократски дијалог и критички приступ који је био и остао непожељан јер се ради о вајним критизерима, како то воли да каже нови председник ДС. Ни годину дана након губитка избора ДС није успела да далекосежније и темељније мења своју унутрашњу структуру, јасно се идеолошки профилише, поврати своје бирачко језгро и створи услове за своју моралну и политичку

обнову као основни услов за враћање поверења грађана.

Ови непосредни избори за руководство ГО Београда показали су сав ограничени домет „реформи“ у ДС и нису пружили ваљане доказе да су једина демократска странка у овој земљи, како то воле да непрестано понављају њени реформисани функционери. Јер после двадесет година од увођења вишестраначког система ми и даље имамо странке које функционишу више као политичке секте него као демократски устројене организације.

Портпаролка ДС Александра Јерков (која је постављена на то место уз драстично кршење страначког статута) је изјавила да се ДС поноси тиме што чланови директори бирају председника градског одбора, али суштина је у томе да ли су створени једнаки услови за равноправно учешће кандидата у изборној трци у ситуацији када се кандидат Нове генерације извља као фаворизовани представник страначког руководства и председника одбора. Зато је и сваки други кандидат трчао већ унапред изгубљену трку, што уосталом показују и резултати непосредних избора, који као да су већ унапред били јасно и предвидљиво пројектовани и одређени.

Једна од главних окосница кампање предводника целе једне Нове генерације у ДС било је залагање да странку мења чланство, а не функционери. "Људи су главни ресурс и највећи капитал ДС, нарочито млади, стручни, школовани и образовани. Њима се не може командовати из центра, они нису спремни да слушају директиве. ДС је та која има шансу да унутар својих редова развије истинске принципе делиберативне демократије. Само из искрене и аргументоване расправе могу да произиђу најбоља решења за народ и државу. Прва и основна промена је да чланство преузме странку“.

Било би добро да нам је пружен било какав пример када су представници Нове генерације (функционери и Чланство демократске омладине) показали на делу да им се не може командовати из центра и да нису сиремни да слушају директиве, али и које су то критичке расправе они покренули. Ситуација је управо супротна, управо су представници ове тзв. Нове страначке генерације били главна ударна песница и техничка и лобистичка подршка у унутарстраначким сукобима и „бирању“ новог страначког вође, коме су безрезервно одани док им он обезбеђује проходност у редове страначке номенклатуре. Они су више нека врста политичког инкубатора из кога излазе подобни и одани страначки кадрови. И ови избори су јасно показали сву ограниченост оваквог приступа, били су више израз својеврсне генерацијске сегрегације и неспутане политичке демагогије него што су створени услови за одржавање непосредних демократских избора у једнаким и регуларним условима.

Сама чињеница да је од 27.325 чланова на изборе изашло више од 10.000 (трећина чланства – нешто више од процента који је и одређен правилником о споровођењу непосредних избора) јасно показује да је чланство ДС у дубокој апстиненцији и да су неопходне много радикалније промене у унутрашњем устројству ДС-а како би чланство заиста било у прилици да преузме и мења странку. Ови избори само су јасно показали колико је Демократска странка далеко од превазилажења и разграђивања свог доминантног олигархијског принципа у њеном политичком функционисању. О томе сведоче и ставови Тамаре Трипић која је поднела оставку на функцију секретара Демократске странке. „Не памтим да се икада тако отворено кршила процедура и злоупотребљавала странка. Док странка бележи историјски лош резултат у Земуну, руководство се не бави узроцима и разлозима изборног неуспеха него како да добије подобног председника београдског одбора. Функције унутар странке постале су једина тема и док губимо изборе на свим странама у ДС месецима траје борба за позиције“.

Осигуравање добијања подобних страначких функционера је и даље главни циљ који доминира у функционисању ове странке, а управо су тако форсирана и подржавана подобност, прилагодљивост, оданост, незамерање, недостатак критичког дијалога, бахатост и клијентелизам и довели Демократску странку до изборног пораза. Невоља је у томе што се овакво политичко деловање наставља и оно неће моћи да отвори простор за суштинске демократске реформе које би ову странку вратиле њеним изворним принципима и демократским и моралним начелима. А то је једини начин да се поврати изгубљено поверење грађана, а не фингирање непосредних избора у којима се већ унапред зна ко ће освојити убедљиву већину.

Председник Демократске странке Драган Ђилас је недавно изјавио: „Чланови ДС када излазе у јавност требало би мање да критикују странку. Многи још не могу да прихвате да сам ја на челу ДС“. Овако интониран став показује до које мере иде неспремност да се прихвати демократски дијалог, али и несхватање значаја критичког приступа у функционисању и изградњи демократских односа у нашем страначком животу. Вероватно ће након избора кандидата Нове генерације за председника Градског одбора ДС у Београду њени представници показати спремност да сада са још већим жаром раде на прихватању и афирмацији Драгана Ђиласа као неприкосновеног страначког вође.